

23.9.77 - 20 סב' 77

על-סולנה

"שולחן השנה 2000"
 אפריל 2000 - 2001
 ע. א. א. א.

אחרת את עצמו במהרה ימצא יושב
על הקו כולו חושב
ומה יספר ומה יגיד
כי להביא כדורים הוא רץ סביב?

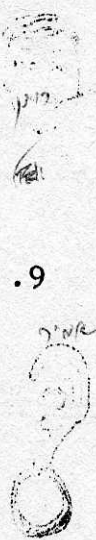
1. כאן אנו בני משק פה כולם
כולם בנים בנים זה עם
שמחים יחד קבוצה זוהרת
יודעים לצחוק וגם לרדת

8. אחד אדיש ככה סתם
לא שם על כולם
שעות שינה חייבים להשלים
ולא משנה על חשבון איזה דברים
מהצבא אל מטו מגיע,
ואת המטה ישר מציע,
בחרופ איום הוא כבר נמצא
לא הגיע וכבר יצא
עם מוען נוסף של שעות שינה.

2. סנונית זה סטייל זה אופנה
יותר להעריץ, זה לא בושה
יפים מכוערים משוגעים כולם
אך תמיד הם יחד וזה לא סתם.

3. מכל המינים אפשר למצוא בהם.
כזה רזה ואווד שמן.
אמד שאינו מפסיק לעשן
אחד שתמיד לא שומע
אחד שאת הכל יודע
אחד מצחין מצחין תמיד
אחד שלא יודע להפסיק
אחד שבנות זה עיטוקו
אחר שתמיד נמצא בתוך עצמו.

9. אחד כזה ששכח לשמוע
כ"כ בר.פ.ג. אסור לנגוע
היה זה ר.פ.ג. שנורה
ואתו לקח גם את השמיעה
שלא תדאגו, זה בכלל לא נורא
הוא מתגבר, אין ברירה
שפתיים הוא עוד מעט קורא
ואוזן אחת לכיוון הציבור הוא מפנה
ולו עמיד גיול אני צופה.

4. מכל ממינים ורק בנים
בנים זה טוב בנים זה גזע
בנים זה עם ולא פגע
סנונית זה סטייל זה אופנה
יותר להעריץ זה לא בושה
יפים מכוערים כולם
אך תמיד הם יחד וזה לא סתם.

10. אחד הוא המוסר שביננו
תמיד את הצדק הוא מיצג אצלנו
דוגמא אישית לתת הוא חייב
קצין באנחניט זה מעמד
הרצינות תמיד עוטפת את פניו
כי כזה הוא וגם מעשיו.

5. אחד חביב חיוך על פניו
כוחל דמעות לנערות הן כתפיו
מרכז הוא כל מקום
סביב לו מתכנסים בכל יום
לשמוע מוצא פיו רוצים ממיד
אטור להפסיק אף הברקה, הוא די חביב.

11. ואחד כזה שקט מאוד כלפי חוץ
אך בפנים המחשבות לא מפסיקות לרוץ
הצבא מפניו פחד
לא היה ימ"ח שממנו לא סחב
לחבריו תמיד דאג
כי חוטרית להשלים זה לא מזיק
השאלה היא איך ומאיפה השיג?

6. אחד ג'ינג'י רץ מהר
לשמור תמיד בזמן פריצות היה בוחר
נמשים לא חסרו לו בשום מקום
אף, אוזן, אפילו גרון
היה שרוף על ההתחלה
לא היה מתקבל אפילו במטרה.

12. אחד בחור טוב אומרים עליו
כך לפחות אומרים חבריו
מד"צ בבוטנציאל הוא מיכאל
קצת הרבה שלומיאל
מכות היה קשה לו לקבל
אך בכל זאת הוא ממשיך להשתדל.

7. אחד לבוש מוכן לפני כולם
אפשר לחשוב הוא מר עולם
אל מגרש הכדורגל היה קט מוקדם
פן לא יהיה מקום לכדורגלן
צריך לרוץ על מנת להספיק
להיות באחד עשרה זה לא מצחיק

השאלה היא איך ומאיפה השיג?

13. אחד כזה מין איש
אל הבית רץ הוא חיש
זה לא חשוב מתי אין ולמה הגיע
ערב שמי חייב הוא להופיע
לא לפני שאת הגינה ביקר
ישנן פקודות קבע עליהן אסור לותר
אחרת אולי יקרה ואולי שום דבר
האבא ירעים קולו, ורעד יחלוף עד

2.
15. אחד וגם הוא לא שומן ידו בצלחת
וגם הוא נוהג להטגר לפעמים
מה לעשות אנוה בעיה!
נשים נשים נשים
אופנוע ישנו וגם נוסע מהר
הדאוויץ ממשיך להתפזר.

14. אחד לשקטים הוא מסווג
בילדותו קטל חיות ואפילו הרג
ידוע בדבקותו אצל המין הנשי
אך הוא עושה את הבלתי אפשרי
24 שעות בחדר סגור
מבלי לצאת מבלי לעשות אורזר
מותר הכל בלי להגזים
אך "דחילרבקום" לא עט נשים!

16. מכל הבנים ורק בנים
בנים זה עט בנים זה גזע
טנונית זה סטייל זה אופנה
מותר להעריץ זו לא בושה
יפיה מכועריט משוגעים כולם
אך כולם יחד וזה לא סתם.

17. יפיה מכועריט משוגעים
כולם
יחד
לא סתם
סתם.

גדעון.

הסופר כותב שורות אלה
נולד להורים ב- STRATES
חי כמתבולל בחיק משפחתו
נחשב לכבשה השחורה במשפחה
עד שהתחיל לעבוד בצאן
בלה את מחצית חייו מעל למים
ומחציו השניה בזחית מים
אין לו אדמות, לא סביר שיהיו לא אדמות בעתיד
והוא לא מסתדר עם בעלי חיים,
גדולים חקלאיים, וכמה בני אדם.

סיפור מהחיים

בכפר קטן בארץ קטנה חיו להם אנשים קטנים עם שטחיאדמה גדולים, ובגבעה
המשקיפה על הכפר חיו להם אנשים קטנים לא פחות עם שטחי אדמה גדולים לא פחות.
מה שנקרא שכנים.
שנים עברו גם על הכפר וגם על הגבעה. פה ושם נוצרו קשרי ידידות קבירים,
אבל עקר היחסים היו יחסים שבין מעטיק ועובד, אנשי הכפר נוהגים עבודה ואנשי
הגבעה עובדים.
אבל עד פה סתם בלבתי לכם את המוח. מה שרציתי לספר לכם באמת הוא מה קרה
ביום בהיר אחד, שהכאיב לי מאוד (אם כי אני מניח שלכם זה לא משנה).
בחור מהגבעה, אדם נשוי כבן 40 (נקרא לו בשמו הבדוי אחמד) הגיע למשבר
ביחסיו עם מעבידו בעל עדר הפרות (נקרא לו בשמו האמיתי זולו) ומאחר ואחמד
שזה כבר שלוש שנים מטפל בעדר הפרות של זולו (ובין היתר שומר 14 פרותיו הוא
עם העדר) מסתכך עם זולו, לוקח הוא את 14 פרותיו ומעבירן לטח מגודר, שטח
מרעה טבעי לא בשימוש "שייך" לאנשי הכפר (ששמו האמיתי או הבדוי כפר הנשיא).
(עד פה לא הכאיב לי שום דבר חוץ מכאב בטן אחד בגלל הנקניק בארוחת צהרים).

ראו אנשי הכפר האחראיים לעיני האדמות (ו שמותיהם כלל לא חובים לסיפור) כי שם אחמד את 14 פרותיו בינתיים בשטח האדמה "שלהם" ומיד הודיעו לו שעליו לסלקן מהשטח. בא אחמד, שבמו ידיו גזר את כל שטחי המרעה הטבעי של כפר הנשיא, ירד מן הגבעה, ובקש מבעלי הקרקע כי יתנו לו להשאיר את פרותיו בשטח לחודש חדשיים עד אשר יבנה להן מכלאה ליד ביתו, כי יחרת איך לו איפה לשים אותן. וכמובן שהוא מוכן לשלם את מה שידר, ומאחר שהשטח לא מנוצל וגם לא ינוצל השנה ומרעה בקושי יו בו, הניח אחמד כי בקשתו תענה בחיוב.

ופה מתחיל לכאוב לי. לאחר דיון קצר בין האנשים האחראיים בכפר הנשיא נתנה לאחמד תשובה שלילית ועליו היה לסלק את פרותיו מהשטח למחרת היום. הטיעונים להחלטה זו (אם כי לדעתי אין לכך חשיבות כלל לעצם הענין, אבל אתם תמיד רוצים לזמוע את שני צידי המטבע - אז תשמעו) - א. לא רוצים להסתכמך עם זולו (שהוא סא"ל במילואים) ועוד יכול להלשין עלינו שנתנו לערבי להשתמש באדמה "שלנו" ואז יקחו לנו את האדמות (בטח יתנו אותן לזולו). ב. מה יגידו חובי הגבעה? "אם לאחמד מותר, אז למה לנו אטור?" ואז כמובן הם יבואו ויאנסו לנו את כל האדמות.

וזה בעצם סוף הסיפור, והמים העכורים ממשיכים לזרום בירדן, והאדמה ממשיכה להיות קוצנית ויבשה.

והנמשל: האדמה הייתה פה לפנינו ותהיה אחרינו, ומה שאיננו מעבדים ולא משתמשים, מחובתנו (המוטרית) לתת לאלה שזקוקים לה. מה שנקרא שכנות טובה. ואנו בטוחים לרבים מכס הדברים האלה נשמעים מוכרים, מלפני הרבה הרבה שנים, מתי שהיינו חלוצים ולא רק בעלי אדמות.

סוף אבל לא הסוף.

יורם.

לקוט מחר בבוקר עם שיר חדש בלב

4:10 - צלצול צורמני מפלח את חלל הצריף. יד מגששת מחפשת בעוית היסטורית את השעון, ומטיימת באקט של מהלומה על הכפתור. (השעון מוחה חלושות). מדליק את האור ומעיף עין מפלבלת על הסדיסט המתקתק. 4:10! ועוד האידיוש הזה ממחר. בטח רק 4:00. לפתע חולף הרהור פילוסופי (קצת) בראשי. שעות כמו 4:00 לא קיימות בכלל על השעון (תארו לכם שמישהו יגיד לכם "השעה 27 וחצי"). תוך רהור מתחיל להתנמנם וגולש לחלום אפ... עובד על מיכלסון, נשבר לי, מחליט לשגיר מן השורה ולברוח לאופק... פתאום אני רואה את נמלי יוצא משורה אחרת ורודף אחרי עם מקצרת דשא. לאט לאט הפער מצטמצם... לפתע הוא מריט אתהיד וזורק עלי תפוח אורליאנס ענקי... בום! אני חש חבטה אדירה בראש. לעזאזל מי תקע את הקיר המחורבן הזה ליד הראש שלי? אני משפטף במרץ את המקוט הפגוע. בזוית עיני מציץ במתושלח (זה שם החבה ול המעורר שלי). רווח לי - רק 4:20.

אני מטכט לעצמי שמיד אני קם, מביט בניחותה על התקרה, לאט לאט היא מתרחקת מטשטשת, אני צולל צולל צולל... אני נוטע בשירה מיכלי תפוחים שיירה ארוכה 20-30, קצת מתנדנד, קצת מטלטל אבל נהנה מן החיים. מגיעים לקטע תלול מדרון, צדי העגלה נוטים פתאום חזק ו... לכל השדים למה המיטות במשק כלכך צרות? אני מוצא את עצמי על הרצפה. מבט זריז מבהיר לי ומתושלח נמצא "ס"מ מקצה אפי. נראה לי שהוא קצת מגחך ושהוא מצביע על השעה 4:30. נאנח אנחה קורעת לב. אין ברירה. צריך סוף סוף באמת לזוז. תוך נסיון לקוט אני רואה מולי את הדליים הריקים מחכים להתמלא, את המיכלים הרבים ואת העציט מלאי עשרות מאות ואלפי תפוחים אדומים. הכל מתערבב ביחד, מסתחרר, מתרחק... אני קוטף במרץ, מולי מתנדבת לבושה רק ביקיני. לפתע אני שם לב שהיא מביטה בי. אני מתעלם (באתי לעבוד, לא?)

היא שוב מביטה בי, ולפתע קורצת. אני מחייך בחזרה בטפחות, היא צוחקת ובורחת לשורה הבאה. ואני... אחריה. היא נעלמת, אני מחפש ביאוש בין העצים הרבים. מתוך עץ ענף מופיעה באופן בלתי צפוי יד לבנה ארוכה, ורומזת לי להתקרב בתנועות רבות משמעות. אני חופט את היד והיא מושכת אותי למטה למטה כמו אבן שואבת אל מתחת לעץ...

אני מתעורר שטוף זעה. איזה יום יפה, צפורים מציצות בחוץ, כבר מואר! מתשלח לוחש לי בקול צרוד 5:15... קבינימט שוב אחרתי!!

עודד.

- בעקבות שפע הברכות והושמעו ע"י ילדינו החמודים כראז השנה, החלטתי גם אני להשמיע כמה ברכות:
- א. לכל החיילים - ששהרגו הרבה הרבה ערבים, בגין יאהב אתכם מאוד וגם תע-לו בטח בדרגה!
- ב. לכל ההורים ההיסטריים (ראה פרשת אסיפת החשיש) - שתצליחו למגר את כל החשישניקים בכפר הנ"ל, זה באמת קטסטרופה מה שהולך פה, אתם יודעים מה אומרים עלינו באיחוד.
- ג. לצנזוריסטים ול דברי הכפר - שנה שובה ויחד עם הברכה עצה: חלקו דפים ריקים בנאי הדואר, ותהיה לכם פחות עבודה (בטוח שמישהו יצנזר גם את הדפים הריקים).
- ד. כמעט שכחתי - אל תזימו לב לדני, ג'רמי, איתן, מיכה וכל היתר - הם טן הכל בני משק, מה הם יודעים? תביאו רק מתנדבים מ"הבוניט". לא משנה שהתפוחים ירקבו על העצים, לא משנה שיש בחילה ואי אפשר לאכול כשמביטים בהם. הם יהודים וזה העקר.

... עדיין לא כבה הג'וינט האחרון אך אתה כבר לא עמנו...
 אוטמים אנו את אזנינו אך לשוא - עדין שומעים אנו את צחוקך הפרוע, עיניך הצוחקות ושיניית העקומות וכו'...
 הלכת מאחזנו לבלוי שוב (שנה שנתיים אולי...) ואנו מטרבים להאמין.
 לא עוד אדי ויסקי ויין
 " " עשן כחול מתקתק
 " " זעקות שיכורים.

והרי רק 23 קיצים מלאו לך ועדין לא הספקת לנגוס מהחייט (דוקא הספקתי, שתי יהודיות לבנות מתוצרת "הבוניט").
 נעלה לביתו לגילוי מצבה בשנת הרפפו בכל שעות היום.
 יוצאים ממשק הילדים, תחבורה מובטחת (חמור ועגלה).

בברכת חברים,
 מסטולביץ עמרי סטפן
 מ.א. 2205242
 מס' ת.ז. אין
 מס' פספורט - זכחתי

נ.ב. להתראות זונות, אני אתגעגע אל כולכם.
 כולל ותיקים, וגורג'.

אני איש פשוט
להשו לי, סיפרו לי, שמלתי, קראתי, הרהרתי, ואחת אמרה לי - עונת הזהבה.
או החלטתי לראות, הונה אסחכל, אחונן חזק, אמצא, אאבחן ואבדיל - אראה
את הסויו.

או הכל יהיה אפור.

אפרפר, אומדס, ירקוק, כהלחל כמעט שוור
והשטט בקושי תציץ ותעיו לצפצף ולהציץ מבעד לענניט הלבנבניט, האפרפריט,
השחררית מבשרית הקץ לאור, להום, לטיולית, לשזוף וליט.

ורק תטווה חוטי פלאיט

צרופיט מלהיביט באופק

הטוף לעונת התפוזיט, האשכוליות, הקציר, הנציר והגיוטיט.

קדימה - ליט לבן של קבוצת חורית קוטפת ואבוקדו.

ובמדבר בגליל ובהר הכל יהיה

צהוב דהוי, חום ואפל

בחג השלכת הקרירות והצל.

ובמיזוריט, בגאיות, בגבעות ובמרחביט

יחגגו להט כל הרפאית

בשטוף רשעיט

שמחתט של מתיט.

רוחות עצובות, משבי פרציט טורפות כל נשמה

טורפיט דמיונות, חלומות כל נפש ואשה.

אך על גבעה אחת, האומה מתעקשת

לא מוותרת

היא מתוכה תפריח כהנו ייתן - ניצן מתעורר

והוא עולה - מלך המרחביט זיכור נצחון

זקוף, חזק, איתן, גאותן שחבן

וחוגג תהילתו

בנטיוף נוא להיות נאה

ומפריה כמה עלי כותרות לבניט ועלוביט.

גבוהיט תמיריט שתקניט

מכטיפיט לאורה של הלבנה

ניצביט החצביט - במיך יאור גאה.

וליד זמלך העריץ הנורא

מתגמדת, מתמרדת הגבעה.

כולה אפופה ורדרדות

צחה ונכנעת - הסיחורוניות.

בום טראח, טראח בום

הוא נחת והכה במפתיע, נגד הכל התחזיות

בצפף קצף ניותה כועט ורוגז

אני אנקה ואבריך את הכל

בטך הכל איזה שבר זין של עב קטן ומרדן

ורית האדמה החדט הנפלא

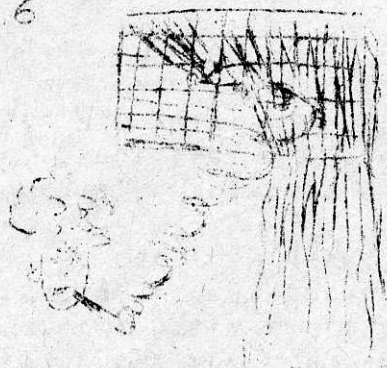
מבשר בביטחה

הנה - אני על באמת

אהרוט ואמייג טוכות וכוחנה.

ועוד מעט כל עם ישראל חבריט, יש ארות

יואב.

מכול, זיטפונות, זילג ובוץ
 האט יגיע החלב לקיבוץ?
 אומר יאללה כל הקשקושים
 טגור מדפים קפל ת'תריסים
 נעל את הדלת והיסגר בתוך אדי נפט
 קפה של רודה. מוטיקה חורקת, ים של ספרים
 הלאה הים - קדימה הכרידג'
 ובוה תסתפק יה נואף מתחזה.

סתם איש פשוט שרצה לעשן את הסטאף.

בגין, הצבא... ואני.

רבותי לפני שהגבה מתרוממת, לפני שהפרצוף מתעוות, קחו אויר - ושימו לב!
 יש 4 נקודות ביני ובין הצבא, מצדי יכולות להיות אין-סוף.
 בגין שלי אני חושב שלא "הגזמת" מטפיק. אמנם לזים את יום העווא ואת ט'
 באב יחדיו, זה צעד אחד אבל מה עם יום הזיכרון? חושב צריך לשים אותם ביחד. זה
 גם יחסוך עור יום ול חופש ויגביר את פרוץ העבודה. אבל יש לי שאלה: למה דוקא
 ב-ט' באב? למה לא ביום כיפור? הרי גם אז צמים... ועוד על בגין - והפעם כלכלה.
 מקורות יודעי דבר מוטרטים כי אתה מודאג מומצב הכלכלי - אל לך! מדיניות השטחים
 השייכים אור בה אתה דוגל, ושיטת ההתנחלויות שלך יורידו מהר מאוד את יוקר
 המוות ויעלו את הריוחיות שלו, טכן תמצא מוכר טיטונאי של המוות, ואם כבר מוות,
 רוצה להגיד לך שמכל הרצים אל המוות, הפייטרים והמתנדבים למיניהם - דפקו אותי!
 לא נוחניט לי למות בשביל בגין. אני, ששברתי ת'רגל, שברתי לי לסת וארבע שיניים,
 התנדבתי והזעתי דם - הכל בסדר, ולפי מסורת הלוחמים רק טעות אחת עזיתי.
 הוצאתי מבדק 16 במבד"קים, ועל זה שילמתי. באו ואמרו לי... אתה תהיה קצין!! מי,
 אני? אתה! ואם לא, נשפל כך!! ואני, טכה התנדבתי ורציתי לעזור לצה"ל חשבתי -
 חשוב שיהיו קצינים - נעזור לו, נמסור לו עוד קצת משנותי, העקר למות בשביל
 בגין. וטם, אבוי לי, גליתי שלהיות קצין צריכים להיות מרובעים הנדסיים שהם לא
 אני. ואני לדרכי הלכתי. סוף סוף לאחר שנתיים לדרכי הלכתי. בא הצבא ואמר לי:
 לא קצין, לא לוחם. את לא תהיה קצין, לא תמות בשביל בגין.
 בליח ברירה הלכתי למות בצניחות... אבל על זה ועל אנשי הקבע במאמר הבא.

מיכאל.

... רציתי לכתוב על הסור - הוצב - השעות היפות - הצבעים בטבע - הלילות
 הקריטים. אולי אנשים פוחדים להודות, שאכן כבר טחו, ורוצים עוד קיץ בנפשט...
 אבל הבנתי שכולנו חשים בו, גם ביפיו - כי רב!
 ו-אז פתאום, נקלעתי אל הוך עולט, שהוא שונה כלכן. אחר ורחוק. הוא העבר
 השני של הגדר, מחוץ למטגרת - שבתוכה חיינו החייכניים.
 --- איך להיות צ'קמיסטית (בסק"ם קצינים!) - במשך שבוע, ועוד להוטיף
 דעת. חכמה - מהחיים! כי העולט הזה הוא החיים למעשה. הבנתי את הפנטזיה שבה
 אנו חיים. משהו מהול בהמוך דמיון, ונסיון בלתי פוטק לבנית יסודות אחרים.
 בהתחלה - הרגשתי כמו נקלעתי לעבוד באיזו מטעדה פוובינציאלית; מטחקי
 השעוועים, שחיה וטביאה - לאינסוף. ולעת בוקר לנקות את כל שאריות הלילה הארוך:
 --- סיגריות בלתי גמורות, ופלות נואשות, ומעות נטחרות, וקצת צחוקים נבובים.

אכל - פתאום אתה תופש את מה ומתנהל טביבך. שכל הדבר הקטן, השטחי, הפעוט הזה - עבורך, הוא עולם ומלואו - להמוני אדם! אתה לפתע משמש ציר בסיסי שאנשים חיים עליו - מזון וועשועים - אידיאל נזגב, של אנשים רבים כלכך. זה מטריף! אתה תופס על-מה מדברים, מתוכננים, מהו ומטריד את מוחם בחזקה כזאת... .. הי, צ'קמיטטיו, זימי פה - שלוש מצופות, אחד עדין, דובטניה בלי תולעים, קחי בקבוק $\frac{1}{2}$ לירה, לא מוותרתו חמו אגודות אני מחטה... .. נו, יאללה שם, גמרת בית"ט בכתה ה'??... .. נו, קיבוצניקית, לא יודעת כסף?.. .. הי, ותוני לי קולה-קרנה מיצבז עדין דינגדינגדינג... ..

ובתוך בליל הקולות, הפרצופים, הידיים המגויגות וטרות, הליונות היבשות, --- פתאום סחרוורת אדירה, מעגלים מסתובבים מסתובבים... .. ערפל. שור מצופים עומד דום אלמול עיני, קדימה-צעד. הם חוטמים את הדרך.. מה רצית אלוהים.. כמה אני חייבת לך, נו כבר - תעשה לי ח'חשוב.. מאין יבוא עזרי. מסתכלת למעלה למעלה - כל האולם מלא.. מה הם מחפשים כאן --- הטנוקר בשיא - פעילותו, התרגשות, רעש נו-ר-אי!

(ישנם גם אנשי דממה כאלו - עין את שמאלה תמידית, שניה איננה - אוטפים שאריות כל היום מכל אנשי העושר האלו, ולו לגעת באיזה ג'ובה ליום-). ומהצד לידי - "אני לא טובלת גברים, פעם אחת, 'חה שומע, פעם אחת מקבלים כוויה. אני יש לי נסיון כמו ש'חה רואה אותי - תאמין לי כולט רוצים אותו דבר, גומרים והולכים --- אני לא טובלת ת'חיים אני, כמה רע בוויים שלי, בת 19 ואני שונאת לחיות---" והמליט זוחלות, מטפטות כמו נמליט כובשות. ואט-אט - הערפל מתפור, ומבעדו - חיוך קטן עוזר לך להיזכר היכן אתה. פתאום אנשים טובים, נותנים עזרה, יש וישובים, יש מקילות נפש. מתחילים להרגע, להכנס שוב לאדישות---

כן, בבקשה-רק-רגע-תן-לרשום-קח בתאבון --- בתאבון --- מעולם לא היה להם דבר כזה, מכיון שתיכף אחרי ארוחת בוקר - הם כבר כאן, ואחרי ארוחת צהרים - חייבים איזה שתיה ואיזה מתוק בפה--- שורצים כאן יום ולילה. מה לעזאזל מגיע להם כל הכסף?? אנשי-קבע, פטריוטים מעוטנים, אפטיט רקובים. פתאום, כאשר אתה המשרת, הנוהן, אתה מהצד השני - אתה יודע בבירור - שהעובדים הכי קשה - מקבלים את המעט שבמעט, גם בשכר וגם ביחס. והגדוליס, החשובים, חיים על עבודתך, על מאמצך - עד אפסות כוחות! הם אינם יודעים לחד דבר. הם נבובים, ריקניים, והם השולטים הזליטים בכל שטח בחיינו. אין להם דבר בראש חוץ מלמלא עצמם בחומרניות, כי הרווחניות כבדה מדי, קשה דורשת מאמץ --- אף, הם הבסיס, היסוד, הגזע - ומה הם הפרות ליכול הגרוע הזה - זהרי הפרי לא נופל רחוק מהעץ! טוב להיות לפעמים מהצד ההפוך של המטבע, מהעבר השני, הרחוק של הנהר. כי אנחנו איפהשהוא טובים בטוב, במתיקות של חלום. אבל - יודעים ליצור - מתוך זה. לבנות עולם של נתינה וקבלה - שוים. לאזן איפהשהוא את הכער הנוראי. בין האיש המשרח בעינייים עצומות וכל גופו כפוף, ובין האדם המרווח על כסאו ברוב נחת, מושיט ידו לקבל, וחיוך עקר ודממה נצחית בתוכו.

שוב ושוב - למדתי על האנשים הסתומים לטבע, סגורים מפני הטוב, הקיים בלי סוף מסביב, ובתוכנו. אין טפק - נסיון עצום - להיכנס ככה אלחוך גופו של עולם! אחר כלכך נזר. להרגיש דברים אחרים. וללמוד כלכך הרבה - אפילו מתוך החיים הפשוטים, הפטטניים, חטרי האור. ואולי דוקא, ההכי הרבה, מתוכם. ולאו דוקא מהספרים, או אפילו מתוך הטבע, הסתו, הריחות - וכל הזר ---

גילה:

[Handwritten signature]

כמו כל שנה נוהגים בני עמנו לעשות סיכומים, מאזנים, דיווחים, מחי-
 לות, כפרות והחלפות בולטים. כן, ימים ינוראים עכשו, והדת אומרת ובמספר
 ימים מועט אפשר לכפר על הכל, על כל הפנדלים שנספטנו, ימי עבודה ולא
 קמנו, ועל כל קבלות השבת שלא באנו... כן, באמת רעיון טוב:
 אז גם לכת סוטים וכופרים (ואתם באמת כאלה...) כדאי להתחיל במלאכה
 כי הזמן מועט והתחילה מרובה. כדאי גם להזמין כרטיסי כניסה לבית כנסת
 שלנו כי מספר המקומות מזגבל ויש סיכוי שאם יעודר משחק כדורסל תפרוץ מל-
 חמת צלבנים חדשה בכפר הנשיא.
 ניסינו לעשות סקירה קצרה על השנה שחלפה בכדי לתת לכם "רקע להתחלה"
 כמו שאמר ברגנפלד במבוא הגליל, או הטו אזניים ופתחו נחיריים ו...

תשרי

ועזוע עובר על הישוב עם עליה מחיר הקפה. "הקפה של איתן" התחיל להיות
 דבר שאין לזלזל בו. גרמי מנסה חזק.

חשוון

עשינו את זה!! גם הפעם אחרי ויכוחים מרים הצליח המשק לדפוק את עצמו עוד
 פעם וסגר את הענף הכי מרויח והכי מטריח - הצאן! סעדיה ועמרי הידוע
 בכינוי "סטפק" השתחררו. סעדיה נכנס למוסך, אבנר נראה מסייד עצים באזור
 ומציב שלא בכניסה למוסך - "חייל ההצדעה היא אמירת שלום למפקדך!".

כסלו

אולפן חדש הגיע ולטט שינוי לא היו הפתעות. לבני המשק לא נותר אלא לשיר
 במונחה שהיתנו בחדש זה "נר לי, נר לי, נר לי דקיק" - את האולפן אני אדליק".

טבת

בחדש זה חגגנו את החג היהודי הכי שמח אצלנו, טילבסטר, ואם תשמיטו את
 שתי האותיות האחרונות זה בערך מה שקרה שט. כולם ניסו להגיד טי לבט
 (הזכורה לטוב) אבל איזה אולפניסט קנאי התלבש עליה, ומיכה טען והוא מחכה
 לקיץ.

שבט

בט"ו בשבט היו השנה שתיילות רציניות וסמלי הבולטת אוחנה ביקטי וצ'רלי
 דיקסי החלו לרחרח במשק. יש להזכיר שקימת החלטת אטיפה שרק למבוגרים מותר
 לשחול, אז אתם הצעירים דיר כלאק!!

אדר

ומז'גט אדר נכנס רפי פרנק. הבחור אכזב את מעריציו ומוקיריו מילדות ובלו
 חשבון החל לחזור לעבר התואר נואף השנה מה שנקרא NO F--- HASANA
 פורים היה שמח ואלק התחפש לטוכן חשאי.

ניסן

כמו כל שנה מובטח לנו שהבריכה תיפתח מוקדם. סדריק נראה משקיע ובאמת היא
 נפתחה בסוף הקיץ. הפאב שבבעלות המאפיה נפתח, וגם פתח פתח לבילוי חדש.
 משאל דעת קהל הראה שהפופולאריות של דב קולט בכפר הנשיא עלתה ב%3.5. יישר
 כוח!

אייר

יום העצמאות הראשון שלא היה ברדק עם זיקוקי די נור, פשוט לא היו! זיקוקים
 כן היו בבית של מוסי בגמר גביע אירופה, ומיכל מנסה לשקט את ההריטות עוד
 עכשו. שחקני קבוצת הצמרת משמר הירדן עשו לנו טיקול במגרש והקהל שחזה מסווח

בטחון הריע לאורחיים. באמת מעוה חלוצי.

סיוון

אחד מצורי הנפילים נטש אותנו. כל המשק ב down. רק שלא יקרא לבן השלישי שלו "מרכבה" (סעיף ששנה נוגרה לפחות). המהפך הגדול ובגין בשלטון. האחים המאירי ואודי וגנר בטרומה. זה לא נורא אבל זה גם לא נעים. מזכיר של"י במשק החבר ד. ירד למזרח, וחברי ד"ש השתלטו על הנהלת המפעס.

תמוז

מתנדב, שופט כדורגל בכיר מבוסטון, הגיע אלינו. כן במשחק נגד אליפלט הוטחו נגדו האשמות ועלבונות שהחמורה ביניהן - הוא עובד במפעל!! צמד האלפפים אדו ואהוד עשו נסיונות ב"איך להישרף מבלי להתאמץ". אסיפות מסעירות ושעירות על סמים וכאלה שסמים סמים... בסוכר בוודר האוכל.

אב

מלודרמה מטעירה את הצריפיים. סיפור שחבתי שקיים רק בטרטים. אהבות, אכזבות, קנאה... רק רגע! נכנסו ארבעה שכנים ומאיימים שאם אכתוב ישברו לי את הקורקינט יאללה שיהיה! עדיף קורקינט בצריף עומד מארבעה פליפות בצריף שרוף אחד.

אלול

אהוד המאירי ממשיך לשנורר סיגריות, שלופה טוען שהוא מכור לאננס. אלמן דג סרדיניים באלסקה ושמוליק מודה למשק על הסודר ששלחו לילדה שלו. נחמן כ. עוד ממשיך להשקיע במגרס כדורגל, גרעין עמיד ב' לא הזיז לארגון המשפטים של בני הירדן. הצעת ועדת בניס מאשרת באסיפה, וגם בני המשק נראים יותר - מעושרים. מיכה מוזמן לקונגרס בינלאומי לרבי שגליט בדרום אפריקה וג'רמי עוד ממשיך לנסות... לדני מתחילה להיות מנטל וו של נהג... אגד. כן, ציון השתחרר וכבר הספיק להגיע לבני ג' ולבקו חזרה את 47 המיליון שהפקיד אצלו. כן, כולם היו בראש השנה, גם מקוים להיות השנה בראש.

שנה טובה וימים נורתיים שמחים ואל
ושכחו לחקוע בשופר, נאד פנדל או
ברקס, למפספטיס איך כפרה!

אתי.